

imod hinanden, og jeg med Rette maa spørge: Hvem taler Sandhed? (*Ellinger*: Det er en Fejltagelse). Jeg har citeret Rigsdagstidenden, og de Herrer kunne vel ikke afkræfte, hvad her staar. Jeg har citeret, hvad der her staar anført som deres Udtalelser, og de ville vel ikke benægte Rigtigheden af Rigsdagstidenden? Maa jeg oplæse Begyndelsen af det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds' (*Ellinger*) Udtalelse, som jeg sprang over før. Han siger (Sp. 1207): „Inden vi sluttede Mødet i Formiddags, udtalte den højtærede Finansminister, at efter hvad han nu kunde sige, havde Finansministeren neppe, saaledes som han havde forudsat i sit første Foredrag, forhandlet med Finansudvalget angaaende Bankgarantiens Udvidelse til at omfatte 3 andre Banker og en Laanekasse foruden dem, der findes i den Lov, vi vedtog“. Det er det ærede Medlems Udtalelse, og ingen kan bestride, at den højtærede Landbrugsminister udtrykkelig har erklæret her i Tinget, at der intet har været ført til Protokols om denne Sag, thi der er ikke ført nogen Forhandling, der er ikke æsket nogen Tilslutning, og der er heller ikke givet nogen Tilslutning. (*Ellinger*: J. C. Christensen talte om helt andre Forhandlinger). Ja, hvis det ærede Medlem fra Ringkøbing har talt om helt andre Forhandlinger, bestyrker det den Opfattelse, mener jeg, at Sagen ikke her lægges klart frem. Det vil udadtil, for Befolkningen, se ud, som om her var handlet i fuld Overensstemmelse med Finansudvalget. Jeg mener derfor, at jeg har haft Ret i ved mine Udtalelser at faa denne Sag klar.

Det interesserer mig overordentlig meget, at det Krav er kommet frem eller i alt Fald det Ønske blevet udtalt — jeg haaber, at det skal blive et Krav —, at, for saa vidt Bankerne hæfte for det Beløb, her er Tale om, og Staten ikke kommer til at hæfte for noget — jeg tror, at Finansministeren har ganske Uret i sit Syn i saa Henseende —, lade vi Bankerne betale de Penge, her er Tale om. Det er erkendt fra alle Sider, at ikke mindst de store københavnske Banker have høstet kolossale Fordele ved den Bankgaranti, som Rigsdagen gav, og naar vi den Gang ikke kunde overse Virkningen af Bankgarantien, men senere hen have set, at den har været til overordentlig stor økonomisk Fordel for disse Banker, mener jeg, at vi have Ret til at stille os reserveret. I det Tilfælde, at det bliver Bankerne, som, i Henhold til hvad der i øvrigt er oplyst,

blive pligtige at betale, mener jeg, vi bør gaa den Vej at lade dem betale.

Jeg maa sige, at jeg forstaar ikke, at den højtærede Finansminister har kunnet forelægge dette Forslag, uden at han samtidig har tænkt paa Byggeforeningen „Gimle“, der blev bedragen for vistnok adskillige Hundrede Tusinder af Sagfører Peschardt. Det forekommer mig, at Konsekvensen af det, som her foreligger, maa blive, at vi ogsaa yde Hjælp til disse fattige Arbejdere, som var gaaede sammen for at skabe sig et Hjem. Jeg slutter mig, som sagt, til Kravet om en indgaaende Undersøgelse af hele den foreliggende Sag, om at en saadan Undersøgelse foretages og Resultaterne forelægges Tinget, forinden vi i nogen som helst Henseende binde os i Sagen. Og jeg maa sige i denne Forbindelse, naar jeg talte om de store Fordele, Bankerne havde høstet af Bankgarantien, at det forekommer mig, at Bankerne have en vis Pligt til ogsaa at træde til overfor Den sjællandske Bondestands Sparekasse, og jeg skulde meget ønske, at det var rigtigt, hvad der er blevet meddelt i Pressen som Forlydende, at disse Banker paatænke at stille et Beløb af indtil 3 Millioner til Raadighed for Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Jeg mener, de have en moralsk Forpligtelse til at være med her. Som sagt, jeg vil meget oprigtigt ønske, at dette Forlydende maa være rigtigt.

Men samtidig maa jeg gøre opmærksom paa, at den Undersøgelse, som der allerede er blevet talt om med Hensyn til de nødlidende Bankers Forhold, efter min Mening er endt paa en saadan Maade, at Rigsdagen og Befolkningen ikke kunne være tjente dermed. Hvis vi tie stille til den Maade, hvorpaa disse Sager ere afsluttede, saa man ser roligt paa, at Bankmændene sætte deres Navn under Regnskaber, som de dog til en vis Grad maa vide ere urigtige, hvis det skal tillades, nærer jeg stærk Tvivl om, at vi faa ryddet op i den Raaddenskab, der er kommen ind i vort politiske Liv ved Navnet Alberti. Den her foreliggende Sag staar jo nemlig ogsaa i Forbindelse med Spørgsmaalet om Alberti-Affæren og Statens Støtte til Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Og da der her kræves kontante Penge af Statskassen — thi vi vide paa Forhaand, at denne Bankgaranti her bliver effektiv; det vidste vi ikke, da Finansminister Vilhelm Lassen i Fjor kom til os; da sagde han: Jeg nærer ikke nogen Frygt for, at Bank-